

Side vil blive lagt nogen Vægt paa ſaadanne enkelte Smaadetailler — af de egentlige Hovedpunkter, ſom Uenigheden har dreiet ſig om iſſor og iaar, ſkal jeg minde om, at det iſſor i det andet Thing udtrykkelig blev udtalt fra flere Sider, at, naar man tiltraadte den her truſne Afgjørelſe, da ſtete det ingenlunde alene, fordi Regjeringen dengang gif ind derpaa, men det ſtete netop af Realitetshenſyn; idet man fandt den Afgjørelſe, der havde fundet Sted i Folkethinget forſvarlig og rigtig, og jeg tror, at den ærede Marineminifter havde fuldstændig Ret iſſor, naar han ſagde, at til Syvende og Sidſt turde det vel være fuldt ſaa let at ſætte Pantſerſkibet igjennem her i Folkethinget ſom i det andet Thing. Jeg mener derfor, at, hvad de øvrige Lovſpøgnpunkter angaar — jeg undtager Lønningstillæget, ſom jeg nu ſkal komme til — har den ærede Regjering ingen Grund til at paaftaa, at Uenigheden er mellem Folkethinget og Landſtthinget, uafhængig af Regjeringen; den har ingen Grund dertil i de Forhandlinger, der tidligere have fundet Sted i det andet Thing. Og naar jeg nu endelig kommer til Spørgsmaalet om Lønningstillæget, da er det jo Alle be kendt — og det er ogſaa udtalt her af det ærede Medlem for Præſtø Amtſ 1ſte Valgkreds (Scavenius) — at Lønningstillæget paa Finantsloven ikke oprindeligt paa vor Side var ſtillet op ſom et Konfliktſpørgsmaal. Vi vare os bevidſte, at, naar der ikke ſkulde blive Strid om andre Spørgsmaal end om dette, ſaa vilde Udfaldet af Sagen blive den ſamme ſom iſſor. Det var alſaa ikke oprindeligt herfra ſtillet op paa denne Maade, og der var alſaa ikke fra vor Side optraadt ſaaledes, at en Strid med det andet Thing uundgaaelig maatte blive vaft. Men, hvem er det, der har gjort Lønningsspørgsmaalet til et Konfliktſpørgsmaal, og hvem er det, ſom har gjort det i Udførelſe ſaa vel til Folkethinget ſom til Landſtthinget? Det er netop den ærede Regjering ſelv; det er Regjeringen, der har ſagt det til det andet Thing og har ſagt det her gjennem Juſtitsministerens Mund, at netop nu, da der ikke længere var Udførelſe til, at en ſærlig Lønningſlov kunde udførelſe, anſaa Regjeringen det for ſin Pligt at anvende Finantsloven ſor ved dens Tryk at ſætte Lønningstillæget igjennem. Det er denne Bending, ſom der er blevet givet Sagen, og denne Bending har den ſaaet ved Regjeringens Optraeden og ikke ved vor. Men efter at dette er ſket, efter at ført Spørgsmaalet om Lønningstillægets Stilling paa Finantsloven er givet, ſaa at det ikke længere vækter Uenighed mellem Regjeringen, Folkethinget og Landſtthinget, maa det være en Pligttopfattelſe fra vor Side, naar vi overhoved erkjende Rigtigheden og Onſkeligheden af at give Lønningstillæget til dem, der trænge og trænge haardeſt, at vi da ogſaa faſtholde dette Punkt nu, efter at der ført fra Regjeringens Side er blevet givet det den

Betydning, det har ſaaet. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Conſeilspræſident i noget Punkt har Ret til at ſige, at han ſtaar ſkyldfri og angeløs overfor den hele Situation; han har ligefaa lidt Ret til at ſige dette ſom til at ſige, at her foreligger en Konflikt mellem Folkethinget og Landſtthinget, ſom Regjeringen kan ſtille ſig halvt udenfor. Derimod tør jeg ingenlunde forſikre, at i det Dieblit, da den ærede Regjering træder tilſide, vil der ikke længer være nogen Hindring tilſtebe for Overenſtomt mellem de to Thing; dertil kjenner jeg ikke Stemninger og Opfattelſer i det andet Thing tilſtrækkelig, ſaa at jeg ſkulde kunne udtale noget Beſtemt derom; men, at Regjeringen ikke har Ret til at paaftaa det Udfatte, maa jeg beſtemt hævde. Den ærede Regjering ſynes alſaa for anden Gang at gjøre Brug af det gamle Ord: „Del og herſt“. Man har jo ſet Utydningen af, at nogle ſaadanne Forſøg ere blevne gjorte overfor det gamle Flertal; man har opfattet Regjeringens egentlige Program ſom dette, at kunne opnaa at drage enkelte Medlemmer bort fra det gamle Flertal og ſaaledes ſprænge dette Flertal. Jeg ſkal ikke karakteriſere diſſe Forſøg nærmere; jeg ſkal kun glæde mig over, at de ere ſtrandede. Men det andet Forſøg er ulige uheldigere og ulige uforſvarligere, naar nemlig Regjeringen har bidraget ſit til at tilveiebringe en Uenighed mellem de to Thing og ſaa derpaa begrunder ſin Ret til at blive ved at herſe. Jeg tror, at dette er den uforſvarligſte Politik, ſom en Regjering kan følge. Men den ærede Conſeilspræſident kom idag med en Udtalelſe, ſom jeg onſkede at fremkalde en yderligere Forklaring over. Han antydede nemlig, at den Bei, ſom han maatte onſke at gaa, ikke var den at ſøge Forlængelſe af den nuværende midlertidige Bevillingslov, men derimod den at ſøge Forlængelſe af en midlertidig Finantslov, der ſkulde indeholde alle de Punkter, ſom Regjeringen anſaa for at være nødvendige, og ſom den maatte faſtholde. Jeg vil overfor dette kun ſige, at jeg ikke forſtaar, hvorledes Conſeilspræſidenten kan tro, at dette Thing ſom en midlertidig Foranſtaltning vilde kunne gaa ind paa Noget, ſom det ikke har villet gaa ind paa ſom en endelig Foranſtaltning. Derſom den høitærede Conſeilspræſident derfor antager, at han ſkulde kunne opnaa dette fra dette Things Side, ſaa tror jeg, at han ogſaa i den Henseende bevæger ſig i en Skuffelſe. Jeg kunde alſaa onſke at faae en udtrykkelig Forklaring fra den høitærede Conſeilspræſidents Side netop om dette Punkt, ſom jo ganſte viſt vil faae en ſærlig Betydning under den følgende Forhandling.

Bille: Der er neppe nogen Anledning til paa dette Stadium overhoved at diskutere Spørgsmaalet om proviſoriſke Finantsloves Hjemmel og Betydning, og efter den Forklaring, ſom jeg i et tidligere Møde havde Leilighed til at give om, at jeg ikke